

SOUMRAK

ZÁKON SMEČKY

ROZDĚLENÁ SMEČKA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky: Soumrak

Rozdělená smečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

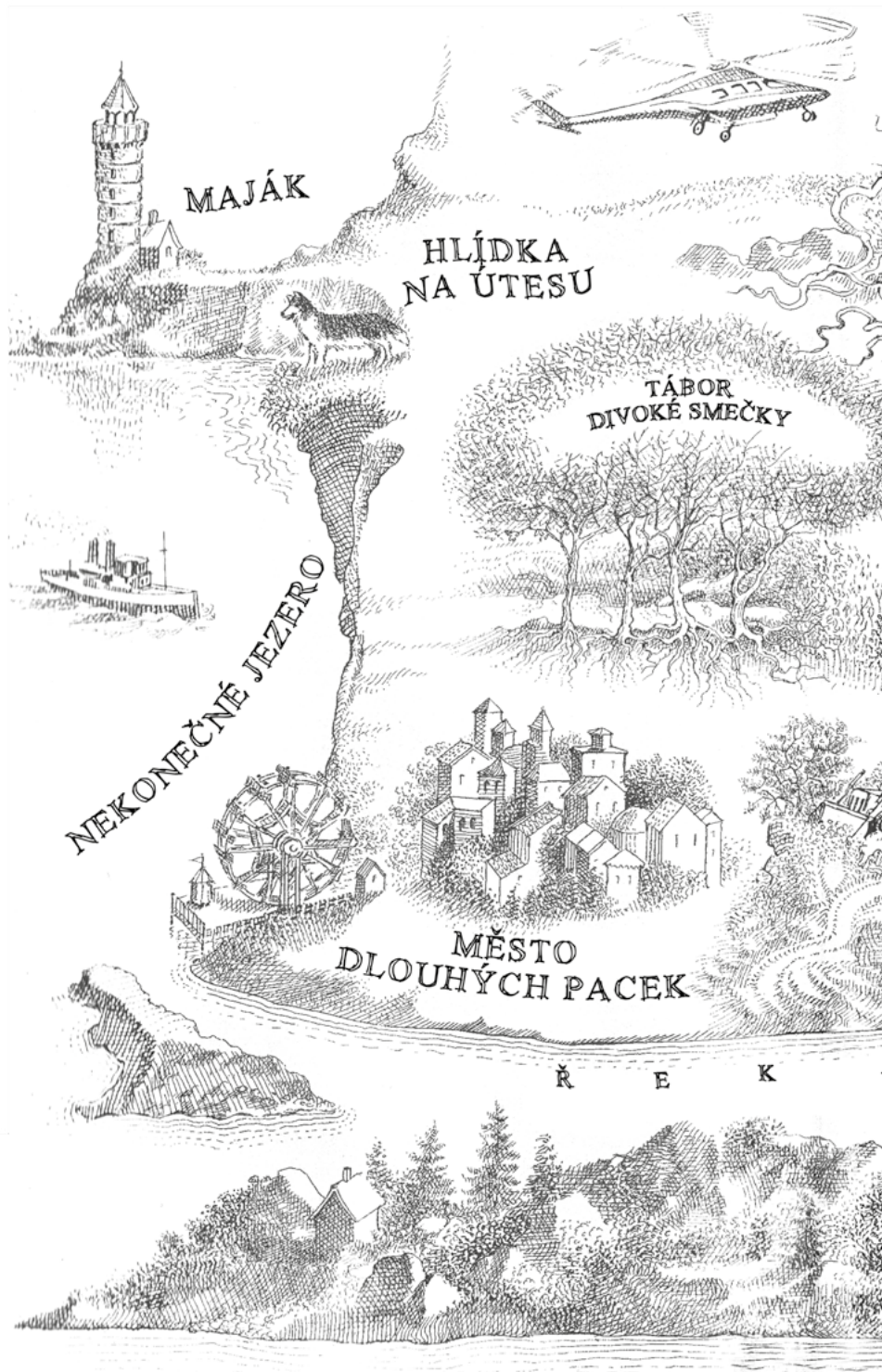
Zákon smečky: Soumrak – Rozdělená smečka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ALBATROS

MAJÁK

HLÍDKA
NA ÚTESU

TÁBOR
DIVOKÉ SMEČKY

NEKONEČNÉ JEZERO

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

Ř E K

JESKYNĚ OBŘÍHO KOŽICHU

POBŘEŽÍ

SOUMRAK
ZÁKON SMEČKY
ROZDĚLENÁ
SMEČKA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

Survivors The Gathering Darkness: A Pack Divided

Copyright © 2015 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Matěj Čuchna, 2016

Jacket art © Frank Riccio, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-04528-3

ISBN e-knihy 978-80-00-04567-2 (1. zveřejnění, 2019)

Se zvláštním poděkováním Gillian Philipové

Pro Ferguse a Annie Nicolovy

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tvář

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

Bouře – tmavohnědá hlídací fena

Šíp – černohnědý hlídací pes

Ševel – hubený šedý pes

Hvozd – podsaditý hnědý pes

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Střela – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Hrab – vychrtlý drsnosrstý pes se zjizveným čenichem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zrzečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

Jespa – malá černá fenka

Omega – malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

ÚVOD

„Co je mu?“ Malé fence se chvěly vousky a rozrušeně štouchala čeníškem do dlouhých stébel trávy. „Nerozumím tomu. Co se děje?“

Potom ji opustila odvaha a fenka uskočila zpět ke svým bratrům. Další štěně, to, které leželo v trávě před ní, se ani nehnulo. Skrz zelená stébla viděla obrys jeho hubeného hrudníčku, ale nevšimla si, že by se zvedal a klesal. Viděla také jedno ucho, ale ani to se nehýbalo, dokonce ani u samé špičky. Oči štěněte vidět nebyly, ale malé fence něco napovídalo, že je to tak lepší. Zachvěla se strachem a nejistotou.

Jeden z jejích bratrů, ten menší, se k ní přitiskl. Ucítla, jak se jeho vlhký čumáček dotkl jejího ucha. „Myslím, že je mu zle. Jako mamince.“

Malá fenka se zachvěla. Ano, mamince bylo zle. Bylo jí zle od toho souboje, který slyšeli předchozí noci. Maminka se po něm odplížila pod dům a nakázala štěňatům, aby ji chvíli nechala o samotě. Řekla jim, že jí brzy bude lépe, ale prozatím ji mají nechat odpočívat.

Maminka byla zalezlá už hrozně dlouho. *Ach, maminko, pomyslela si malá fenka a potlačila zakňučení. Copak už ti není lépe? Trvá to už tak dlouho... a teď je tu tohle další štěně, je mu taky zle a my nevíme, co s ním...*

„Možná bychom to štěně měli probudit,“ ozval se bratříček. „Neměli bychom ho vzít dovnitř, do tepla a bezpečí?“

„Nevím, jestli ho dokážeme probudit,“ zakňučela nešťastně. „Vypadá, že spí opravdu hluboce.“

A pak tu bylo ještě něco, co nechtěla vyslovit nahlas. Když váhavě zavětrila, znovu zachytila ten divný zápach, ze kterého jí běhal mráz po zádech. Nebyl to správný psí pach. Takhle by žádné štěně nemělo být cítit, pomyslela si udiveně. Připomínalo to staré maso, nesnědené zbytky, které po sobě nechali dospělí psi.

„Oba dva říkáte hlouposti.“ Druhý bratr, největší ze sourozenců, promluvil svým obvyklým paličatým a nabručeným tónem, ale přesto nedokázal skrýt třes ve svém hlase. „Nemusíme dělat vůbec nic. Smečka se za chvíli vrátí domů, Alfa uzdraví maminku a potom uzdraví i svoje štěně.“

„Určitě se Alfa vrátí?“ zakňoural menší bratr.

„Samozřejmě že se vrátí,“ řekl větší bratr sebejistě a ukázal čenichem na nehybné tělíčko. „Tamto je její štěně, takže se musí vrátit. Chápeš? Maminky svá štěňata nikdy neopouštějí.“

„Aha...“ Nejmenší ze sourozenců nejistě zavrtěl ocasem. „A až to svoje štěně uzdraví, mohlo by si s námi hrát?“

Větší bratr tentokrát neodpověděl a mlčela i malá fenka. Všimla si bratrova úzkostného výrazu. Nehybné štěně nevypadalo, že by ještě někdy mohlo běhat a dovádět.

Fenka sebrala odvalu a začala se plížit orosenou trávou. V životě zatím nepoznala nic mimo tuto uklidňující zeleň. Tohle byl její svět a ta sladká, známá a čerstvá vůně stébel téměř zakrývala zvláštní pach štěněte. Fenka se přinutila připlazit se k němu tak blízko, až se její rozechvělý čenich takřka dotýkal jeho boku.

Na krku štěněte uviděla místa s naježenou srstí. Srst byla tmavá a chlupy byly spojené do odstávajících bodlin, jako kdyby se namočily a potom uschly. *Zvláštní*, pomyslela si. Potom jí došlo, že v kůži pod zježenou srstí jsou rány. Byly rozeklané, s potrhánymi okraji a trochu připomínaly díry, které fenka a její bratři udělali do měkké srsti, na které spali. Kousat měkkou srst bylo pro štěňata uklidňující a jejich malé zoubky v ní nadělaly paseku. Rány na štěněčím krku se však zdály být mnohem větší.

Nedávalo to smysl. Fenka se snažila soustředit a přijít na to, co se vlastně stalo, ale nešlo to. Místo toho ucítila, jak se jí znenadání sevřel žaludek hladem. Vydala tiché a zoufalé zakňučení.

„Neboj se,“ ozval se hlas jejího většího bratra. „Všechno se spraví, až se vrátí Alfa.“ Už nezněl tak jistě jako předtím. Hlas se mu zlomil, jako by sám nevěřil svým slovům.

Bratrova náhlá nejistota způsobila, že se fence znovu bolestivě stáhlo břicho a měla pocit, že se jí žebra svírají jako klec okolo srdce. Zaklonila hlavu a vyrazila ze sebe několik zoufalých zavytí plných strachu a bezmoci.

„Maminka se nehýbe! To štěně je studené! Co se to děje? Proč se nepohnou?“

„Kde je Alfa?“ zavyl žalostně její menší bratr.

„Nikdo tu není!“ kvílela. „Nezbylo tu nic k jídlu a smečka nás opustila! Nechali nás tady a odešli. Jsme sami!“

Teď už to nevydržel ani větší bratr a vyl zděšeným hlasem plným zármutku. „Odešli a opustili nás! Jsou pryč! Jsou pryč!“

Jejich zděšené vytí se neslo nad trávou a korunami stromů, stoupalo k nebi a vracelo se s ozvěnou zpět, ale fenka věděla, že na celém světě není jediný pes, který by je mohl slyšet. Když jí to došlo, popadla ji nesmírná hrůza a z hrdla se jí vydralo bezmocné zakvílení.

Najednou však cítila, jak ji do boku štouchl čenich jejího většího bratra, „Tiše!“ zakňučel rozechvěle. „Ticho, vy dva. Někdo sem jde!“

Všichni tři okamžitě ztichli a znehybněli s pocitem nového, bezprostředního nebezpečí. Malá fenka zhluboka dýchala, snažila se uklidnit a už nekňučet. Když si olízla pysky a zavěťřila, ucítila to také – pach cizích psů.

Cizích psů, kteří míří jejich směrem.

Fenka se podívala na oba své bratry a v jejich očích uviděla stejnou směsici hrůzy a naděje, jakou cítila i ona.

Jste tu úplně opuštění... ach, maminko...

S náhlým přívalem paniky se štěňata zběsile rozběhla ke svému pelíšku z měkké srsti a cestou klopýtala jedno o druhé. *Pelíšek znamená bezpečí*, pomyslela si malá fenka a snažila se vyprostit zpod tlap svých bratrů. *V pelíšku nám nikdo nemůže ublížit!*

Štěňata se skutálela do pelíšku a hlasitě oddychovala. V doupěti bylo teplo a jeho pach byl důvěrně známý. Všichni se k sobě přitulili a fenka se přitiskla kručícím bříškem k měkké srsti. Věděla, že se musí držet při zemi. Byla tak vyděšená, že se neodvažovala ani vyhlédnout ven. Nesmí vydat ani hlásek, ani pípnutí. Nesmí se ani hnout...

Možná nám pomůžou. Dospělí psi přece vždycky pomáhají štěňatům. Vždycky... nebo ne?

V hlubinách její paměti se pohnulo něco odporného a dávno zapomenutého a malá fenka zavřela oči.

Anebo nás zabijí...

KAPITOLA PRVNÍ

Bouře vystoupila ze stínu korun stromů a na chvíli se zastavila, aby si protáhla tlapy a záda. S rozkoší zaryla drápy do hlíny a nechala na sebe dopadat ranní paprsky Slunečního psa. Světlo ji hrálo a hladilo po hladké srsti a z husté trávy okolo ní stoupaly silné pachy králíků, myší a veverek. Bouře spokojeně vdechovala vůně, které k ní přinášel lehký vánek. Vyhlídky na dnešní lov vypadaly slibně.

Byl krásný den na počátku Novolistí a Bouře byla plná optimismu. Dnes dostala poprvé šanci sama vést loveckou výpravu a byla pyšná na to, že jí Štístko projevil takovou důvěru. *A projevoval mi ji úplně od počátku*, pomyslela si vděčně. Zlatosrstý Štístko se stal Betou smečky, ačkoliv to nebylo tak dávno, co žil jako pes samotář. Bouře mu byla nesmírně zavázaná...

Když se ohlédla přes rameno, uviděla přicházet ostatní členy své výpravy. *Jedni z nejlepších psů z celé smečky*, pomyslela si hrdě. Snap, která již dlouho patřila do Hvězdiny smečky, byla odjakživa skvělou lovkyní. Miky, jakkoliv vyrostl na vodítku, se naučil stopovat kořist

stejně dobře jako ti nejlepší divocí psi. Šíp, hlídací pes, který dříve patřil do Bladiny smečky, byl soustředěný, disciplinovaný a smrtelně přesný... a potom tu byl Ševel, někdejší člen Běsovy smečky. Možná to nebyl nejlepší lovec na světě, ale teď, když už nemusel snášet šikanování ze strany toho šíleného psa, měl velkou touhu potěšit své nadřízené a dokázat, že je přínosem pro svou smečku.

Dohromady tvořili dost nepravděpodobnou směsici, ale právě z toho měla Bouře největší radost. Nějakou dobu před jejím narozením otřásla Zeměpsice světem při Velkém zavrčení. Kdyby to neudělala, smečky, ze kterých pocházeli psi v její lovecké skupině, by se nikdy nespojily do jedné. Konec konců, Miky a Snap nemohli pocházet z odlišnějších prostředí – Snap vyrůstala v divoké smečce, kterou napřed vedl vlčí pes a poté Hvězda, zatímco Miky žil v domě se svými dlouhými packami. Ale to bylo předtím, než Velké zavrčení zničilo město, změnilo celý svět a přinutilo každého psa bojovat o přežití. Teď byli navzdory předchozím rozdílům všichni členy jedné smečky a každý přispíval svými přednostmi a dovednostmi k tomu, aby se jí dařilo.

Bouře nikdy úplně nechápala, proč se Štístko tak často vrací v myšlenkách k Velkému zavrčení, ale když potom sama prožila velkou bitvu – tu, kterou nazývali Psím běsněním – došlo jí, proč pro něj ta událost měla takový význam. Když pes zažije tak náhlý zvrat, který otřese jeho světem, vše je najednou jiné: půda pod tlapami, pachy v chřípí, každý zvuk, který dolehne k nastraženým uším. Vše mělo najednou jiný význam – a nešlo jen o případné hrozby a nebezpečí, ale i o nové příležitosti.

Během období Ledového větru bylo málo kořisti a jen s obtížemi se něco dalo chytit, ale teď se na větvích stromů nalévaly

pupence, na keřích vyrůstaly malé lístky a zelené louky se na jednu hemžily novým životem. Bouře si předsevzala, že dnešní lov bude rychlý a úspěšný. „Podívej se tamhle na tu díru,“ ozval se jí kousek od ucha Mikyho laskavý hlas a Bouře div nevycenila tesáky. Miky a Snap se jí od chvíle, kdy vyrazili z tábora, snažili radit a říkat, co má dělat, přestože to měla být ona, kdo povede skupinu. *Copak to Miky nechápe?*

„Tamhle, vidíš?“ pokračoval černobílý farmářský pes, který si nevšiml, že Bouře tiše skřípe zuby. „Tam za tím kopečkem,“ dodal a ukázal čenichem na vzdálený svah malého údolí, k prohlubni v zatravněné zemi obklopené mladými břízkami.

„Dobře, za pokus to stojí,“ zavrčela Bouře.

„Můžeme to tam bez potíží obklíčit a potom vyženeme kořist ven,“ pokračoval Miky. „Kousek od toho místa teče potok, asi tam bude králíčí doupe.“

„Já vím, Miky,“ odsekla Bouře.

Miky překvapeně nastražil uši a olízl si pysky. „Řekl jsem něco špatného, Bouře?“

„Ne, jenom...“ Bouře se zarazila, když si všimla Mikyho ublíženého výrazu. Uvolnila se a omluvně mu olízla tvář. „Nezlob se Miky, jsem jenom trochu napjatá.“

Jenom se jí snažil pomoci. Miky navíc společně se Štístkem zachránil ji a její bratry, když ještě byli bezmocnými a opuštěnými štěňaty. Vždycky se o ni staral.

Jenže já chci ukázat, že na to mám. Kéž by mi dali volnou tlapu...

Jenže to už se objevila Snap, aby také přispěla bezesporu dobře míněnou radou. „Moc se mi nelíbí ty stromy, Bouře,“ řekla a s nakloněnou hlavou se dívala příslušným směrem. „Králíci by

okolo nich mohli začít kličkovat a my bychom měli na několika místech zatarasenou cestu.“

Bouři se podařilo zůstat v klidu, ačkoliv sama nevěděla, jak to dokázala. Touha se jednoduše rozběhnout a lovit byla nesnesitelná a polštářky na tlapkách ji pálily, jako by si je odřela na hrubé skále. Nepřála si nic než se hýbat, jenže teď musela stát. V trávě na druhém svahu se občas objevil záblesk světle hnědé srsti. Nic netušící králíci se pohybovali klidně a pomalu – zatím – ale Bouře věděla, že jakmile se její skupina přiblíží k noře, bude to vypadat jinak. Klíčem k úspěchu bude rychlost.

„Myslím, že s těmi stromy si nějak poradíme, Snap,“ řekla Bouře tiše. „Vyrazíme k té díře, ale cestou dávejte pozor, jestli neucítíte nějakou další kořist. Nemůžeme počítat s tím, že chytíme dost králíků pro všechny.“

Musela si připomenout, že Snap a Miky stojí v hierarchii smečky výš než ona. *Ale nevdalo by mi, kdyby se ke mně konečně přestali chovat jako k tomu malému štěněti, které Štístko a Miky zachránili.* S tichým povzdychem kývla na svou skupinu.

„Chci si všechno dopředu naplánovat, aby pak každý věděl, co má dělat, a mohli jsme se tam v tichosti přiblížit. Až budeme u doupěte, Snap a Šíp to vezmou okolo směrem k potoku. My ostatní se rozprostřeme mezi norou a tou otevřenou loukou, takže králíci nebudou mít kudy utéct. Mělo by se nám podařit chytit dva nebo tři. Držte se při zemi a nezapomeňte se cestou poohlížet po další kořisti.“ Kývla hlavou a doufala, že tím ostatním projeví úctu, ale zároveň nenápadně zdůrazní svou autoritu, a potom vyrazila směrem k vysokým topolům.

Všichni psi byli rázem ostražití, našlapovali s nejvyšší opatrností

a plížili se těsně nad zemí. Ševel proklouzl kolem ostatních a objevil se vedle Bouře. Fenka mu věnovala tázavý pohled.

„Myslím, že je to skvělý plán, Bouře,“ řekl Ševel tichý hlasem plným nadšení. „Jsi skvělá lovkyně!“

Bouře překvapeně stříhla ušima. „Tedy... díky,“ odpověděla. „Ráda bych vedla další lovecké výpravy, takže doufám, že se nám to dneska podaří.“

„O tom nepochybuj! A na co myslíš, že ještě narazíme? Třeba na jelena?“

Bouře si pobaveně odfrkla a zavrtěla hlavou. „Takové štěstí nás asi nepotká. Ulovit jelena navíc není nic snadného.“

„Ty bys to určitě dokázala,“ řekl Ševel. Oči šedého psa zářily obdivem a Bouře uhnula pohledem. Musela se soustředit na tichý plíživý pohyb nezbytný pro úspěšný lov.

Zároveň pocítila, jak jí celým tělem projela vlna neklidu. Ševel jí projevoval úctu hraničící se zbožňováním. Začalo to ve chvíli, kdy během Ledového větru zabila Blade, zuřivou vůdkyni smečky hlídacích psů. Bouře to musela udělat – a po tom všem, co Blade udělala jejím sourozencům a psům z Divoké smečky, toho ani nelitovala. Ale tuhle část svého života už chtěla nechat za sebou. Teď byla nadějnou lovkyní.

Přála by si, aby se Ševel přestal neustále vracet k Psímu běsnění a úloze, kterou v něm sehrála. Teď před sebou měli nový život a Bouře byla odhodlaná postarat se o to, aby její smečka žila v míru a blahobytu. Příliš dlouho musela prokazovat, že není žádná krvelačná bestie, přičemž jí v tom rozhodně nepomáhal přístup Alfy, bývalého vůdce Divoké smečky. Už si tím nechtěla nikdy znovu procházet.

Bouře se zastavila s jednou tlapou ve vzduchu a zvedla čenich, aby zjistila, odkud vane vítr.

Lesopse, pokud mi nasloucháš stejně jako Štístkovi, dopřej nám prosím dobrý lov!

Bouřin optimismus byl rázem zpět, když se mohla rozběhnout, skočit přes malý potůček a vychutnávat si ladný pohyb svých nohou a pružnost půdy pod tlapami. Poprvé po dlouhém a těžkém Ledovém větru se konečně cítila být naživu. Když pak koutkem oka náhle zahlédla pohyb nějakého malého zvířete, její nohy samy změnily směr a vydaly se za kořistí.

Veverka se pokusila vyšplhat na strom, ale Bouře byla rychlejší a její čelisti se sevřely kolem chlupatého tělíčka. Když skousla, ucítila pod kůží kořisti drobné kosti. *Hubená*, pomyslela si, *dokonce i na veverku*. Ledový vítr si vybíral daň na všech zvířatech.

Vypadalo to, že si zbytek skupiny vyložil její úlovek jako povel ke zteči. Šíp se rozběhl vyschlým korytem potoka a zuřivě čenichal, ale nic nenašel. Zato Miky a Snap se vrhli ke kmeni starého dubu a zběsile hrabali, až měli tlapy a čenichy celé od hlíny. Právě když k nim doběhla Bouře, aby se podívala, co našli, se prokopali do myší díry. Sluncem oslepené a vyděšené pískající myši se rozběhly do všech směrů, ale oba lovci poskakovali sem a tam a chňapali čelistmi, dokud je všechny nepochytali.

„Každá vyjde sotva na jedno sousto,“ zabručela Snap při pohledu na hromádku malých tělíček.

„Každé sousto přijde smečce vhod,“ připomněla jí Bouře vesele. „Skvělá práce!“

Vypadalo to však, že její chvála šla jedním uchem dovnitř a druhým ven. Hnědobílá fenka se přitiskla k Mikymu a oba úspěšní

lovci chvíli odpočívali, vydýchovali se a vzájemně si čistili špinavé čenichy a olizovali si uši. Bouře stříhla ušima a odstoupila stranou.

Je tohle opravdu ta pravá chvíle na mazlení? Pomyslela si a cítila zmatené pohoršení. *Taková hloupá ztráta času. U Psích duchů, vždyť chytili jen pár myší...*

Otočila se k nim zády, popadla do zubů svou veverku a upustila ji do díry, kterou vyhrabali vedle dubu. Byla to velká prohlubeň mezi dvěma silnými kořeny – dobré místo na dočasné uložení kořisti, dokud lov neskončí. Když s tím byla hotová, zvedla hlavu a zavětrila. Teplý vánek zašuměl v korunách a přinesl s sebou lahodnou vůni králíka. Bouře ze sebe setřásla nepříjemné pocity. *Jsmo po větru od kořisti! Tohle vypadá slibně!*

Znovu pocítila vlnu vzrušení a radosti. Tichým velitelským zavřením zavolala ostatní. Byl to dobrý pocit, ale ještě lepší bylo, že ji všichni okamžitě poslechli. Seřadili se a Bouře je vedla plíživým krokem směrem k louce.

Ti králíci musí mít hlad po tom dlouhém období chladu, uvědomila si Bouře. Už byli blízko, ale králíci si jich ještě nevšimli. Veškerou pozornost věnovali pastvě, poskakovali po louce a ukusovali čerstvou travu svými malými tupými zoubky. *Mělo by se nám podařit odříznout je od jejich doupat, když všichni udělají, co jsem jim řekla,* pomyslela si Bouře a cítila, jak jí divoce buší srdce.

Přitiskla se k zemi, kývla na ostatní a začala se plazit kupředu. Všimla si, že všichni zaujali předem určenou pozici, což v ní vyvolalo další příval pýchy nad jejími velitelskými schopnostmi. Potom se konečně mohla vrhnout za kořisti a každý kousíček jejího těla se tetelil radostí z lovu a nadšením z rychlosti, jistoty

a síly. Slyšela zběsilý tlukot svého srdce a vnímala, jak se jí natahuje a stahuje každý sval a jak jí její silné nohy dovolují uhánět, skákat a prudce měnit směr při pronásledování vyděšených králíků. Měla pocit, že jí celým tělem proudí síla a oheň. *Cítí se takhle Blesk z Nebeských psů?*

Všechno šlo podle plánu. Krátké králičí ocásky se míhaly po celé louce a většina jich uháněla ke svému doupěti – přesně do čelistí vyčkávajících lovců. Mikyho silné zuby se jednomu z nich zakously do krku a zatímco s ním Miky zuřivě třásl, měl druhý králík dost času změnit směr a utíkat pryč – přímo k Bouři. Zadýchaná fenka za okamžik položila bezvládné tělo na zem a na chvíli se zastavila a pozorovala Ševela, jak nahání nejtlustšího králíka široko daleko přímo k čekajícímu Šípovi.

Šíp vyrazil přesně ve správnou chvíli a Bouře už viděla, jak králíkovi zkrří cestu a bez potíží ho zardousí. Jenže v tu chvíli Ševel trochu zahrnul a překvapená Bouře mohla jen sledovat, jak šedý pes žene králíka pryč od Šípa směrem ke Snap.

Snap to ale neviděla, protože se sama hnala za jiným králíkem s tmavou srstí. Ševelův králík jí přeběhl téměř před nosem zrovna ve chvíli, kdy se chtěla vrhnout na toho svého. Překvapená lovkyně se zarazila a zmateně se rozhlížela.

Šíp se rozzuřeně hnál za králíkem, ale náhlá změna směru ho stála trochu času a nestihl to. Oba králíci, ten tlustý i ten s tmavou srstí, se prohnali mezi ním a Snap a jejich bílé ocásky zmizely v podzemních norách.

Bouře pádila za nimi, ale věděla, že už je pozdě. Zaryla drápy do země a v oblaku prachu zastavila těsně před norou. Pohlédla do jejich temných útrob a snažila se potlačit nával frustrace a zlosti.

Kousek za ní se zastavili Šíp a Snap, skřípali zuby a polykali sliny.

Ševel běžel za nimi, ale postupně zpomaloval a posledních pár kroků se zahanbeně doplížil. Bouře se k němu prudce obrátila.

„Proč jsi to udělal?“ vyštěkla našťvaně. „Přišli jsme o dva dobré králíky!“ *Vlastně o víc*, uvědomila si kysele. Spousta dalších králíků využila zmatku, který nastal po Ševelově zaváhání, a zmizela do bezpečí svých doupat.

„Byl to ten nejtlustší králík ze všech!“ přidal se rozzlobeně Šíp. „Jen z těch dvou by se dosyta najedli tři psi!“

„Co sis myslel? Jestli sis *vůbec něco* myslel?“ vrčela Bouře rozzuřeně.

Šedý pes sklonil hlavu, stáhl ocas a přikrčil se k zemi. Vypadal, že by se nejraději propadl do země za králíky.

„Omlouvám se, Bouře,“ zakňučel zoufale s ušima přitisknutýma k hlavě. „Nechtěl jsem... myslel jsem... jde o to, že...“

Bouře prudce potřásla hlavou. „O co? O co jde?“

„Já...“ Ševel střelil pohledem po Šípovi a potom znovu sklopil zrak k zemi.

„Nebud' na něj tak tvrdá, Bouře,“ ozvala se Snap, udělala krok dopředu a kývla na zničeného Ševela.

Bouře na ni překvapeně pohlédla. „Zkazil i *tvůj* úlovek, Snap.“

„Podívej, Bouře, vždyť je to jasné...“ Snap naklonila hlavu na stranu, posadila se a stočila si ocas kolem těla. „Ševel je nervózní ze Šípa. Nerad s ním loví... a upřímně řečeno, docela ho chápu. Nemám mu to za zlé.“

Bouře s otevřenou tlamou pozorovala Snapin chladný výraz. „Cože?“

„Po tom všem, čím jsme si museli projít kvůli hlídacím psům,

je pro nás těžké jim důvěřovat.“ Snap nakrčila svá útlá ramena. „Já vím, že Šíp je teď v naší smečce, ale přesto není snadné ho považovat za jejího skutečného člena.“

Bouře byla ohromená a netušila, co na to má říct. Místo toho pohlédla na Šípa. Mladý pes měl zježenou krátkou srst na ramenou a podél páteře a přímo z něj číselo znechucení, ale nic neřekl. Jen si našťavaně olízl pysky a uhnul pohledem. Potom popadl do svých silných čelistí jednoho z ulovených králíků a vyrazil s ním pryč.

Tak... a co teď? To, co řekla Snap, nebylo spravedlivé a Bouře s tím nemohla souhlasit. *A to jsem si zrovna říkala, jak je skvělé, že jsme všichni pohromadě, a jak dokážou psi z různých smeček spolupracovat.*

Jenže kdyby se teď Šípa zastala, Snap by si pomyslela, že mu straní, protože je také hlídací pes. Mohla by dokonce Bouři otevřeně obvinít z toho, že dává přednost svému vlastnímu druhu, že je hlídacím psem až do morku kostí. *Co by mohla říct? Že mě ovládá moje zkažená krev?*

„Mně všichni věříte,“ řekla nakonec a pohlédla na své přátele. Snap, Miky a Ševel nasadili tvrdé výrazy a Bouře pocítila přívál zmatku. „Mně věříte a přitom jsem sama hlídací pes. Stejně jako Šíp!“

Miky se otočil ke Snap a Bouře viděla, jak si vyměnili zvláštní pohled, jehož význam nedokázala rozluštit. Snap popuzeně strhla uchem. Potom se ozvalo Ševelovo váhavé zakňučení.

„Ty nejsi jako Šíp,“ zamumlal. „Ty jsi jiná.“ Pohlédl na Snap a Mikyho. „Bouře je jiná, nebo ne? Vždyť zabila Blade!“

Bouři znovu poklesla čelist. S hrůzou si uvědomila, že na ni Ševel znovu upírá ten pohled plný úcty a obdivu.

Potřásla hlavou, aby se vzpamatovala z rozčarování. „Posbíráme kořist,“ řekla ostatním. „Alespoň tu trochu, co máme.“ Při pohledu na těch pár mizerných králíků se neubránila drtivému pocitu zklamání. Doufala, že první lovecká výprava, kterou povede, dopadne trochu jinak. „Zkusíme ještě nějaké další místo, než se vrátíme do tábora. Budeme ale muset jít o kus dál. Všechna zvířata v okolí už nás musela dávno slyšet.“

„Samozřejmě, Bouře!“ Ševel rychle vyskočil na nohy a klusal jí po boku jako oddané štěně.

Bouře vedla svou malou skupinu pryč od útesů a Nekonečného jezera směrem k borovicovému háji. Měla sevřený žaludek a cítila mravenčení v kožichu. Na začátku lovu cítila obrovské vzrušení a očekávání, ale teď se vracela s ubohým úlovkem... a skupinkou psů, kteří, jak se ukázalo, nakonec neměli zájem spolupracovat.

Opravdu jim záleží jenom na té strašné bitvě? Důvěřovali by mi, kdybych nezabila Blade? Nebo bych byla jenom další Šíp, cizinec ve smečce, která mě považuje za nepřítele?

KAPITOLA DRUHÁ

Bouře vedla loveckou výpravu zpět do tábora, a přestože měla hlad, králík, kterého nesla v zubech, ji ani trochu nelákal. Pocit naprostého selhání, který jí svíral útroby, ji připravil o veškerou chuť k jídlu a tlapy ji bolely víc, než by měly. Cestou zkusili ještě několik míst, ale králíčí nora u potoka byla to nejlepší, na co za celý den narazili. Sluneční pes už se skláněl k obzoru a jejich úlovek se rozšířil jen o sysla, dva malé hlodavce a vychrtlého králíka. Bouře se navíc bála, že je nemocný.

Přes tábor už ležely dlouhé stíny stromů prokládané pruhy zlatého světla, které se odrážely od hladiny jezírka. Bouře položila svého králíka na určené místo mezi dvěma stromy ve středu tábora a trochu se jí zlepšila nálada. Bella totiž vedla druhou loveckou skupinu a ta také nepřišla s prázdnou. Nepřinesli toho o moc víc než Bouřina skupina, ale celková kořist byla dostatečná na nakrmení všech psů. Bouři se ulevilo – její první výprava přinejmenším nebude mít za následek hladovou a nespokojenou smečku.

Na druhé straně hájku zahlédla Štístkovu zlatou srst. Ležel

v trávě společně se svou družkou Hvězdou, Alfou smečky, a černobílou farmářskou fenou Lunou. Tři vysoce postavení členové smečky o něčem tiše rozmlouvali, ale zřejmě nešlo o nic důležitého, protože Štístko okamžitě vyskočil na nohy, když si všiml, že se Bouře vrátila. Líně se protáhl a potom k ní došel, aby ji přivítal a přátelsky jí olízl čenich.

„Skvělá práce, Bouře,“ řekl a bedlivě si prohlížel složenou kořist. Zbytek Bouřiny skupiny právě pokládal svůj úlovek na společnou hromadu. „Vidím, že tvůj první lov dopadl moc dobře.“

Králík v Bouřině tlamě byl najednou mnohem lákavější. „No... není to špatné,“ zamumlala a skromně sklopila oči. „Mohlo to být lepší.“

„Na to, že jsi vedla skupinu poprvé, je to víc než dobré, věř mi.“ Štístko do ní přátelsky šťouchl čenichem, ale Bouře si všimla jeho nepřítomného pohledu, který hned vzápětí upřel na Alfu. Dříve tak útlá závodní fena měla zakulacené boky, obtěžkané štěňaty, která čekala se Štístkem. Jen za tu chvilku, co ji Bouře pozorovala, několikrát změnila polohu, jako by se jí leželo nepohodlně. Štístkův pohled byl plný lásky, pýchy a špetky úzkosti. Bouři to trochu dojalo, ale zároveň se neubránila překvapení. *Opravdu je to tak vzrušující? Chápu, že to budou jeho první štěňata, ale lov přece musí být mnohem zajímavější než rodičovství.*

Štístko byl myšlenkami někde jinde, takže ho opustila a šla položit svého králíka na vrchol společné hromady. Měla podivný pocit v žaludku. Bylo v pořádku, že se Štístko soustředil na Alfu a štěňata, která se jim brzy narodí. Bude z něj skvělý tatínek, to bylo jisté – a Bouře to mohla dosvědčit z vlastní zkušenosti. Štístko jí pomáhal a vychovával ji od té doby, co ji společně s Mikym

našel opuštěnou v Psí ohradě. Nikdy mu nepřestane být vděčná za jeho laskavost, za odvalu, s jakou ji bránil, a za dobré rady, které jí vždy dával.

Jenže teď už byla velká. Stala se téměř dospělou fenou a už na Štítkovi nebyla závislá. *Nebo bych přinejmenším neměla být*, připomněla si.

Štítko ostatně není můj skutečný tatínek.

Bouře se oklepala, aby se zbavila pocitu zmatku, a rozhlédla se po nějaké přátelské tváři, po někom, s kým by si mohla zkrátit čas před jídlem. Zavrtěla ocasem, jakmile si všimla Brouka a Bodliny, Luniných odrostlých štěnat, jak spolu zápasí v trávě. Když k nim doklusala, Bodlina pustila Broukovo ucho a s veselým štěkotem se jí rozběhla v ústřety. „Bouře! Jak dopadl tvůj první lov?“

„Šlo to,“ odpověděla, ale nechtěla se o tom bavit a už vůbec ne o tíživých obavách týkajících se jejího postavení ve smečce. Místo toho rychle řekla: „Co vaše hlídka?“

„Všude klid,“ štěkla Bodlina a oklepala se, aby si narovнала srst pocuchanou po zápasu se svým bratrem. „Narazili jsme jenom na stopu lišky, ale už byla stará. Nedělala bych si s tím hlavu.“

„Ha!“ Brouk ji štípl do čenichu a potom vycenil své působivé tesáky. „K našemu táboru se žádná liška neodváží! Kdyby to zkusila, udělali bychom z její kůže pohodlnou podestýlku pro Alfu a její štěňata!“

„Ty toho napovídáš,“ štěkla Bodlina. „Ty bys dokázal chytit jediné tak malou lišku, že by stačila nanejvýš pro jedno štěně.“

„Myslíš?“ Brouk s pobaveným zavrčením skočil Bodlině na záda, chytil ji za ocas a stáhl ji k zemi, kde se pustili do dalšího

kola zápasu. Když skončili, oba pokryti hlínou a suchými listy, byla Bodlina nahoře a Brouk pod ní ležel na zádech.

„Vidíš?“ zavrčela a přejela mu zuby po odhaleném břiše. „Zvládl bys leda tak malé liščátko.“

Brouk se jí rychlým a obratným pohybem vysmekl a podařilo se mu ji povalit na zem. „Bouře, pomohla bys mi ji trochu vychovat?“

Bouře vesele vyštěkla, vrhla se do hravého souboje a chňapala a kousala obě štěňata do tlap a uší. Všichni tři se za chvíli váleli v trávě ve víru těl a končetin. Broukovy tlapy ji srazily do hromady listů, ale Bouře se mu vymanila, chytila ho za krk a společně se svalili na zem. Bodlina na ně vyskočila a vítězoslavně zavyla.

„Uf!“ zachroptěla Bouře. „Jak je možné, že jste po Ledovém větru tak tlustí?“ Hlava se jí točila štěstím z toho, že se zase může chvíli chovat jako štěně. *Možná nejsem ještě úplně dospělá*, ozval se jí v mysli veselý hlásek.

„Tak tlustí, jo?“ Bodlina ji štípla do čenichu. „Já ti ukážu, jak jsme...“

„Jídlo!“ Táborem zaznělo Alfino velitelské štěknutí a tři mladí psi nastražili uši a přestali se prát. „Smečko, ke mně!“

Bouře, Brouk a Bodlina vstali, setřásli ze sebe hlínu a listy a vyměnili si pár přátelských olíznutí. Bouři ale neuniklo, jak se oba sourozenci napjali, když se zahleděli na místo, kde se scházela smečka.

Bodlina přivřela oči. „Doufám, že Pajdu ani nenapadne jíst dřív než naše maminka,“ zavrčela a Brouk zachmuřeně přikývl.

Bouře překvapeně strhla ušima. Z hlasu mladé fenky se vytratila veškerá hravost. Svá slova myslela naprosto vážně.

„Jsem si jistá, že by Pajda nic takového neudělal,“ ujistila ji Bouře. „A i kdyby, co na tom sejde?“

„Pajda poslední dobou větrí výš, než má čumák,“ zabručel Brouk se záštiplným pohledem upřeným na třínohého psa. „Naše maminka stojí ve smečce nad ním a on by na to neměl zapomínat.“

Bouře si povzdychla, ale raději nic neřekla. *Proč na tom záleží, když je dost jídla pro všechny?*

S mírně skleslými rameny klusala před Broukem a Bodlinou na shromaždiště, aby se připojila ke zbytku smečky. Všichni si sedali nebo lehali do obvyklého kruhu vedle svých přátel nebo sourozenců. Všichni s uctívou náklonností sledovali Alfu, jak očichává kořist, vybírá si průměrně velkého králíka a odnáší si ho zpět na své místo.

Skromná volba, na nastávající maminku, pomyslela si Bouře s obdivem. Dost na to, aby nasýtila sebe a nenarozená štěňata, ale ne příliš. Je to silná vůdkyně a navíc myslí i na svou smečku.

Další na řadě byl Štístko coby Beta smečky. Podobně jako Hvězda si vybral rozumný a přiměřený podíl v podobě malého králíka. Potom se uvelebil vedle Hvězdy a Alfa ukázala čenichem na třetího nejvýše postaveného člena smečky.

„Vyber si, Snap.“

Štíhlá vrchní lovkyně kývla hlavou a předstoupila. Bouři neunikla vlna napětí, která proběhla částí shromážděných. *Psi z bývalé Pajdovy smečky*, došlo jí. Cítila, že mezi nimi přeskakuje nějaká neviditelná síla podobná nepříjemnému spodnímu proudu u dna řeky. Jeden ze členů někdejší Pajdovy smečky tiše zavrčel, ale nikdo na to nereagoval a nikdo nic neříkal.

Po Snap přišli na řadu ostatní lovci v přesně daném pořadí. Bouře

byla hrdá na to, že byla vyvolána přibližně v polovině, a po Hvězdině a Štístkově příkladu si vybrala skromnou půlku jednoho z králíků, kterého sama ulovila. Ještě šťastnější byla, když potom procházela kolem Mikyho a přátelský farmářský pes na ni tiše zavrčel.

„Rozumný výběr. A skvělá práce, Bouře. Byl to dobrý lov!“

Bouře se usadila na své místo se vztyčenou hlavou. Měla příjemně plné břicho a hrud' se jí dmula pýchou. Byl to skvělý pocit, že se jí dostalo uznání i za něco jiného než za její úlohu v krvavé bitvě a že někdo ocenil její přispění k blahobytu smečky.

Lovci z Pajdovy smečky přišli na řadu až po těch z původní Hvězdiny smečky a Alfa je nechala čekat až téměř nakonec. Po nich jedl už jen Šíp, nejnižší postavený lovec, který dříve patřil do Bladiny smečky. Hvozď, Ševel a Bríza byli neklidní, nervózně poposedávali a něco si pro sebe mumlali. Když přišel Hvozď na řadu, pohlédl tázavě na Pajdu, jako by čekal na jeho svolení, aby se mohl najíst. Pajda však nic neříkal, a když Hvězda váhavého Hvozda popohnala, přistoupil k úlovku. Ševel vypadal, že se mu ulevilo, když ta nepříjemná chvíle skončila, ale Bríza vrhala na psy z původní Divoké smečky podmračené pohledy. Bouře cítila mravenčení v srsti na zádech a neubránila se plíživému pocitu napětí.

„A teď hlídkaři,“ oznámila Alfa a pohlédla svýma vřelýma očima na psy, kteří stáli v hierarchii smečky pod lovci. „Pajdo.“

Nepříjemné napětí okamžitě zesílilo, jako by se z nebe snesl sám Blesk a jeho dráp se dotkl srdce každého psa. Bouře se znepokojeně rozhlédla kolem sebe. Luna měla zježenou srst, ale nic neříkala. Bodlina se však neudržela a uniklo jí podrážděné štěkání. Brouk nepřátelsky zavrčel.

